

JULIE ER JÆGER

”Jagt handler meget
lidt om at slå ihjel”

Julie Hey elsker at gå på jagt og har gjort det, siden hun som barn tog af sted i det tidlige morgengry sammen med sin far. For hende handler jagten i langt højere grad om respekt for naturen og de dyr, der bebor den, end om at nedlægge et bytte.

Julie husker stadig de morgener fuldstændigt klart. Morgener, hvor hun som syv-otte-årig fik lov at tage med sin far på jagt. Den rene og friske duft af skov og vidder, der blandede sig med duften af hagl og læderfedt fra nypudsede langskaftede støvler. Jægerens kip med hatte og kasketter og jagthornets blæsen. Den forventningsfulde og nervøse sitren i kroppen og det vilde sug i maven, når fasanerne lettede fra deres skjul i det høje græs og flaksende steg mod himlen med lange, seje vingslag i den sprøde morgenluft.

– Det føltes magisk. Og det gør det stadig, fortæller hun.

Julie Hey, der i dag er 42 år, har ikke tal på, hvor mange gange hun siden er trukket i grønne gummistøvler og har svunget haglbøssen over skulderen og taget den ternede sixpence på hovedet. Alligevel er følelsen stadig den samme. Der er stadig en spændt, ja, faktisk lidt nervøs sitren i kroppen. Og det skal der også være.

SEJLIVEDE MYTER

– Jagt kan du ikke tage let på. Naturen og dyrene kræver, at du er helt skarp og klar, og at du er det hver eneste gang, siger Julie.

– Du skal være velforberedt, målrettet og fokuseret, som skulle du til eksamen – ellers skal du ikke gå på jagt.

Det er blandt andet den pointe, den 42-årige jæger og kogeboogsforfatter fortæller sine tilhørere, når hun holder foredrag om jagt, naturoplevelser og vildtopskrifter – for at dele ud af sin kærlighed til jagten og for at rykke ved de fordomme, der omgærdet mænd – og kvinder – som jæger.

– Der er en sejlivet myte om, at jægere bare bryder brutalt ind i naturen og grådigt rager til sig, siger hun.

– Men intet kunne være længere fra

Jagt kan du ikke tage let på – naturen og dyrene kræver, at du er skarp og klar

sandheden. Jagt handler i virkeligheden meget lidt om at slå ihjel, men først og fremmest om en dyb respekt for naturen og dyrene. Jeg oplever en stor kærlighed og ydmyghed blandt jægere, som jeg faktisk sjældent oplever andre steder.

FRIE, SMUKKE LIV

– Som jæger får du skidt på støvlesnuderne og blod på hænderne. Og det kan se dramatisk ud for moderne mennesker, der er vant til at hente deres kød i køledisken, fint pakket ind i folie og plast, fortsætter Julie.

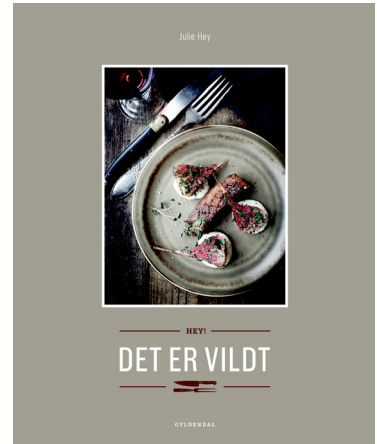
– Men sandheden er, at jagt i virkeligheden er en langt mindre brutal og meget mere nænsom måde at skaffe sig kød på end den stordrift, der kendetegner vores kødproduktion i dag.

Respekten over for naturen og dyrene ligger ifølge Julie Hey ikke bare i forberedelsen og selve jagten, men også i arbejdet med vildtet efterfølgende. Der skal ikke blot lægges tusindvis af timer på skydebanen, så man er sikker på at ramme og ramme rigtigt i første hug. Men også i vedligeholdelse af våben og udstyr og i at tage vare på vildtet, når det er skudt og hjembragt.

– Jeg elsker at tage mig god tid til at rense og tilberede det vildt, jeg har skudt. Jeg føler, at det er en måde at vise dyret en sidste respekt, forklarer hun.

– Jeg har det hele klar; en skarp jagt-kniv, et rent skærebræt og poser til de forskellige udskæringer. Jeg er omhyggelig og koncentreret og tager mig tid til at se

Julies bog, Hey! Det er Vildt, er en uformel kogebog med retter med vildt, primært gråænder, fasaner og råvildt, samt velsmagende tilbehør – og lidt søde sager. Bogen er for alle, som er glade for efterårets råvarer fra naturens spisekammer. Gyldendal, 249 kr.

Lyst til vildt?
Prøv vores
opskrifter på
side 8

på kødet; dets mørke eller lyse farve, der afslører det liv, vildtet har levet. Frie og smukke liv i naturen. Det afkræver respekt og ærbødighed.

FANFARE FOR DYRENE

Respekten for vildtet er også ritualiseret i selve jagten. Før jægerne går ud, spilles en melodi på jagthorn for at markere, at nu begynder jagten. Når vildtet er skudt, lægges dyrene på parade. Ænder, snepæ, duer og fasaner. På rad og række med kaniner, harer og ræve. Det er et skue af rang. Smukke fjerdragter og blank, strålende pels. Dyr, der har levet frit og stærkt i den natur, de er en del af. Og som de mennesker, der tog deres liv, nu spiller en sidste fanfare for. Der findes en melodi for hver type vildt, og jægerne tager hatte og kasketter af, når melodierne spilles.

– Det er ikke det mindste sørgeligt, men det er respektfuldt. Det er en måde at sige tak til naturen og til dyrene, som jeg synes er meget smuk og på sin plads, siger Julie og tilføjer:

– Og noget, vi fuldstændig mangler i hverdagen, hvor vi ikke gør os de mindste tanker, om hvor det kød, vi sætter til livs,

stammer fra. Det er svært at forestille sig en respektfuld fanfare over køledisken, eller at man skulle give sig til at synge for sin hakkebøf.

I dag tager Julie selv sin søn, Johan på seks år, med på jagt, ligesom hendes egen far gjorde, da hun var lille.

– Det gibber i mig af lykke, når jeg ser ham gå der i skoven; en lille mand i støvler og oilskinsjakke og med en sixpence på

Der er en sejlvet myte om, at jægere bryder brutalt ind i naturen og grådigt rager til sig

hovedet. Det er vores tid sammen nu, præcis som det engang var min og min fars, siger hun.

STILLE SAMTALE

– Vi er tæt sammen med hinanden og med naturen. Stille og i samtale om det, vi ser, mærker og dufter. Men det er også en tid, hvor jeg kan lære ham, hvor vigtigt det er

at passe på naturen. Det forstår man bedst, når man bevæger sig rundt i den og ser dens store styrke og skønhed, men også dens skrøbelighed.

Morgenerne føles præcis, som de gjorde dengang. Sprøde og særlige. Og fulde af en sitrende energi. Duften af skov og vidder, der blander sig med duften af hagl og læderfedt fra nypudsede langskafte støvler, er den samme. Og selv om Julie nu har set fasanerne flakse mod himlen flere gange, end hun kan huske, så er suget i maven fortsat til stede.

– Det er stadig fuldstændigt magisk. Hver gang. ♦

Julie Hey, 42 år

Jæger, kogebogsforfatter, madskribent og foredragsholder. Bor sammen med sin mand og sin søn på seks år på en gård i Jyderup i det nordvestlige Sjælland.